۲۵ ۰۹ ۱۹
۴شنبه
۰۳ مهر ۱۳۹۸
۲۵ محرم ۱۴۴۱
شماره ۲۹۳۱

رویاهای مرا به سرقت بردید

درباره «گرتا تونبرگ» دختر شانزده ساله ای که با حرف هایش، رهبران سیاسی دنیا را شرمنده کرد و سوژه داغ رسانه های جهان شد

ایمان فروزان نیا

آیا تغییرات اقلیم و گرم شدن زمین برایتان مهم است؟ بعید می‌دانم کسی از تاثیر مخرب گرمایش زمین مطلع باشد و به این سوال جواب منفی بدهد.

همین ریزگردهایی که چند روز گذشته میهمان شهرمان بودند، از تحفه های گرمایش زمین و افزایش بیابان ها هستند. بگذارید حالا یک سوال سخت تر بپرسم. حاضرید برای رفع بحران آب وهوا و کاهش گازهای گلخانه‌ای چه کار کنید؟ آیا حاضرید بی‌خیال درس و زندگی شوید و ۱۵ روز در یک قایق دومتری بادبانی، فاصله اقیانوس اطلس تا آمریکا را طی کنید تا خودتان را به اجلاس جهانی تغییرات اقلیمی در نیویورک برسانید و آنجا مقام های ارشد دولت های دنیا و تاثیرگذارترین افراد جهان را با حرف هایتان خردوخاکشیر کنید و بعدش برگردید به شهرتان؟ شاید این کار کمی عجیب به نظر برسد ولی دقیقا همان کاری است که «گرتا تونبرگ» شانزده ساله انجام داده است تا دیروز به صدر اخبار دنیا بیاید و همه درباره دل و جرئت و احساس مسئولیتش دربرابر محیط زیست حرف بزنند.

از اعتصاب مدرسه تا اجلاس جهانی

داستان این دختر سوئدی از مرداد سال قبل جدی شد؛ وقتی که درس و مدرسه را رها کرد و با یک پلاکارد که روی آن نوشته شده بود: «اعتصاب مدرسه برای اقلیم» به مدت سه هفته، به نشانه اعتراض مقابل پارلمان سوئد نشست. گرتا در این مدت، تراکت های کوچکی به مردم می داد که رویشان نوشته شده بود: «من این کار را می کنم، زیرا شما بزرگ ترها دارید به آینده من گند می زنید». حرکت او توجه رسانه های زیادی را به خودش جلب کرد و باعث شد ۲۰هزار دانش آموز در بیش از ۲۷۰نقطه دنیا برای توجه به بحران های آب وهوایی دست به اعتصاب بزنند و به مدرسه نروند.

گرتا برای صحبت و بیان دیدگاهش به کشورهای مختلف سفر کرده و با مسئولان و سیاست‌مداران دنیا گفت‌وگو و مکاتبه کرده است. از باراک اوباما گرفته تا آنتونیو گوترش(دبیرکل سازمان ملل متحد). گوتریش بعد از مطلع شدن از حرکت الهام‌بخش این دختر نوجوان، در پیام تامل برانگیزی نوشت: «نسل من نتوانسته است به درستی پاسخ گوی چالش چشمگیر تغییرات اقلیمی باشد. این را عمیقا جوانان احساس می کنند. عجیب نیست اگر آن ها عصبانی هستند».

گرتا تونبرگ تلاش برای کاهش گازهای گلخانه‌ای و بهبود اقلیم زمین را از خانه‌اش شروع کرده است. او و پدر و مادرش دیگر گوشت قرمز نمی خورند، با هواپیما سفر نمی کنند و اصلا برای همین گرتا مجبور شده است برای رسیدن به اجلاس تغییرات اقلیمی، همراه پدرش مسیر انگلیس تا آمریکا را با یک قایق بادبانی که به باتری های آفتابی هم مجهز بوده است، بپیماید. بعد هم در یک سخنرانی بی‌نظیر با لحنی آمیخته به خشم و ناراحتی چنان به رهبران جهان بتازد که مو بر تن هر شنونده‌ای راست شود: «ما در آغاز انقراض دسته جمعی هستیم و تنها چیزی که می توانید درباره آن صحبت کنید، پول و افسانه‌های ابدی است. شما رؤیاهای من و کودکی مرا با کلمات خالی خود به سرقت بردید! هیچ چیز سر جایش نیست. من نباید اینجا باشم. من باید آن طرف اقیانوس الان در مدرسه باشم. درمقابل، شما به ما جوان ها چشم امید دوخته اید. چطور رویتان می شود؟ مردم دارند جانشان را از دست می دهند. اکوسیستم ها یک جا درحال فروپاشی هستند. انقراض انبوه(گونه های زیستی) شروع شده و شما فقط می توانید از پول و رشد بی‌وقفه اقتصادی حرف بزنید. چطور رویتان می‌شود؟!»

رهبر نسل آینده

همه چیزهایی که گفتم و کلی ناگفته را باید بگذارید کنار این حقیقت که گرتا از نوعی بیماری اوتیسم هم رنج می برد، ولی بیماری هیچ‌وقت باعث عقب‌نشینی او نشده است. او می توانست در کشور سوئد که شهروندان آن بیشترین رفاه زندگی در دنیا را دارند، بدون این همه دردسر زندگی‌اش را بگذراند و هر روز بیشتر مصرف کند و جان زمین را بیشتر از قبل بگیرد ولی مسیر دیگری را برای زندگی‌اش انتخاب کرده است. او تلاش می کند پیامدهای گرم شدن زمین بر اثر گازهای گلخانه ای را به مردم جهان گوشزد کند. او نمی تواند درک کند که چرا دولت های دنیا برایشان مهم نیست که سطح آب های دنیا در سال های اخیر به شکل نگران کننده‌ای بالا آمده است و در دنیا روزانه بیش از ۲۰۰گونه جانوری منقرض می شوند و دلیل این فجایع، تغییرات سریع اقلیمی است. کاهش آب در برخی نقاط دنیا در سال های آینده، می تواند باعث مرگ میلیون ها موجود زنده ازجمله انسان ها شود و خطر جنگ و انقراض را برای بشر بیشتر از قبل کند.

گرتا تونبرگ حالا به پیشنهاد سه نفر از پارلمان نروژ بابت تلاش برای جلوگیری از جنگ و نزاع ها به‌دلایل زیست‌محیطی، کاندیدای صلح نوبل شده است و ممکن است خیلی زود به جوان ترین چهره تاریخ تبدیل شود که این جایزه را دریافت کرده است. پنج ماه قبل ماجرای زندگی این دختر جسور، سوژه اصلی نشریه تایمز شد و عکس او روی جلد این مجله معتبر جاگرفت. تیتر مجله عبارت امیدوار کننده‌ای بود: «رهبران نسل بعد».

به وقت شله

مهدی محمدی

کارت‌خوان ترسناک‌تر از آمپول آمد پدید!

امروز به خیابان های عارف و پرستار رفتیم. ۹۹/۹۹درصد پزشکان کارت‌خوان داشتند، فقط ۰/۰۱ درصد نداشتند که از آن ها دلیلش را پرسیدیم و آن ها نیز جواب‌های کاملا قانع کننده‌ای به ما دادند:

- تلگرامم ببین؛ نوشته سالانه معادل ۲۴میلیون جلد کتاب، رسید کارت‌خوان در کشور صادر می‌شود. با این حساب ما پزشکان جلوی قطع درختان را می گیریم ولی به جای تجلیل از ما بابت فعالیت های زیست محیطی، می خواهند ما را به خاطر تلاش برای فرار مالیاتی جریمه کنند.

- من با گذاشتن کارت‌خوان مشکل ندارم، فقط یک شرط دارد. رسید کارت‌خوان هم مثل نسخه هایی که ما می‌نویسیم، ناخوانا باشد تا مامور مالیات اصلا نفهمد چی شده و چقدر پول از حساب مشتری(!) ببخشید بیمار به حساب ما آمده است.

- تقصیر وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی است. باید چند واحد عملی و تئوری استفاده از کارت‌خوان در دانشگاه‌های علوم پزشکی آموزش داده شود؛ البته از ما که گذشت ولی الان که اوایل مهر است، می شود این کار را کرد.

- ببینید من یک دکتر متخصص تغذیه هستم. الان بیماران ما به دلیل اینکه کارت‌خوان نداریم، مجبورند چندصدمتر پیاده بروند و از عابربانک پول بردارند و برگردند. این کار خودش یک درمان است و سهم بسزایی در جلوگیری از کم‌تحرکی و چاقی بیمار دارد.

- یک اشتباه کوچک در استفاده از کارت‌خوان، خیلی وحشتناک است. فرض کنید یک بیمار برای پرداخت ویزیت من که ۵۰هزار تومان است، یک صفر بیشتر بگذارد و ۵۰۰هزار تومان کارت بکشد. آن وقت من مجبورم همان جا نُه‌بار دیگر او را ویزیت کنم تا دیگر بدهی به او نداشته باشم، آن هم درحالی که بیماران در اتاق انتظار، منتظر من هستند و خودتان می دانید که هدر نرفتن وقت بیمار چقدر برای یک پزشک مهم است.

- ما هم کارت‌خوان داریم و مشکلی با کارت کشیدن بیمار نداریم، فقط سیستم کارت‌خوان ما مثل سیستم ادارات است؛ یعنی هر روز قطع است و اگر کسی بخواهد کارت بکشد، باید امروز برود، فردا بیاید!

- من هم توی مطب کارت‌خوان داشتم ولی تا به برق زدم، به‌دلیل مصرف زیاد برقش، فیوز زد بالا، حتی به‌دلیل مصرف زیاد برق کارت‌خوان، هرشب بابابرقی به خوابم می‌آمد و می گفت: مصرف بی‌رویه، کار خیلی بدیه! این بود که دیگر از آن استفاده نکردم.

- من یک روان پزشکم. مطالعات من نشان می دهد که وقتی به بیمار گفته شود: «کارت بکش»، در ضمیر ناخودآگاه او این جمله شنیده می شود که «کارد بکش!». این فرمان از ضمیر ناخودآگاه به مغز منتقل می‌شود و حجم آمار چاقوکشی و جرم و جنایت به‌خاطر همین دستگاه کوچک کارت‌خوان افزایش می‌یابد.

- من دیدم جایی که منشی من هزینه ویزیت را از بیماران می گیرد، فقط یک عدد پریز دارد و گوشی منشی هم همیشه داخل آن پریز درحال شارژ است، لذا کارت‌خوان نصب نکردم تا در شارژ گوشی منشی، اخلالی ایجاد نشود؛ البته پیشنهاد دادند که یک سه‌راهی برق به پریز بزنم ولی خودتان منصفانه قضاوت کنید! مگر یک پزشک چقدر درآمد دارد که بخواهد یک سه‌راهی برق بخرد؟

- من به کسی که آمده بود کارت‌خوان نصب کند، گفتم: ویزیتت را بده، ولی در کمال پررویی گفت: مگر برای نصب کارت‌خوان از کسی ویزیت می گیرند؟ او اولین کسی بود که پایش را از در مطب به داخل گذاشت ولی ویزیت نداد. مطمئنا با خاطره ناخوشایندی که برایم به‌جا ماند، دیگر به احدی اجازه نخواهم داد برای نصب کارت‌خوان به مطبم بیاید.

- به ما می گویند: کارت‌خوان که ترس نداره! آن ها نمی دانند ما خودمان این کاره‌ایم و همیشه به بچه هایی که از آمپول می ترسند، می گوییم: نترس، آمپول ترس نداره، درصورتی که آمپول خیلی خیلی هم ترس دارد.

حاضرجواب

وزیر صنعت، معدن و تجارت: چاره‌ای جز خداحافظی با مدیران ناکارآمد نداریم.

مدیر ناکارآمد در پست جدید مدیریتی: سلامی چو بوی خوش آشنایی!

عضو هیئت رئیسه اتاق ایران و فرانسه: شرکت های فرانسوی با چمدان پر از دلار، پشت در ایستاده‌اند.

عالیه! فقط یه سوال، مگه فرانسوی ها پولشون یورو نیست؟

مظفر، وزیر سابق آموزش وپرورش: خبر نداشتم پسرم مدیرعامل تاکسی رانی شده است.

یک دانش آموز: عیب نداره، غصه نخور؛ بابای منم نمی دونه من کلاس چندمم.

عبدالرضا رحمانی، وزیر کشور: قیمت ارز تحت کنترل است.

وزیر اقتصاد: عبدالرضا! متن سخنرانی منو ندیدی؟ همین جا بود!

روزنامه آفتاب: با وجود ممنوعیت واردات خودرو و عدم ترخیص گمرک، ماشین های لاکچری۲۰۱۹ چگونه در خیابان‌ها ویراژ می‌دهند؟

جواب: با چرخاندن متوالی فرمان به سمت چپ و راست.

کله ونگ

مُشتبا نخعی‌راد

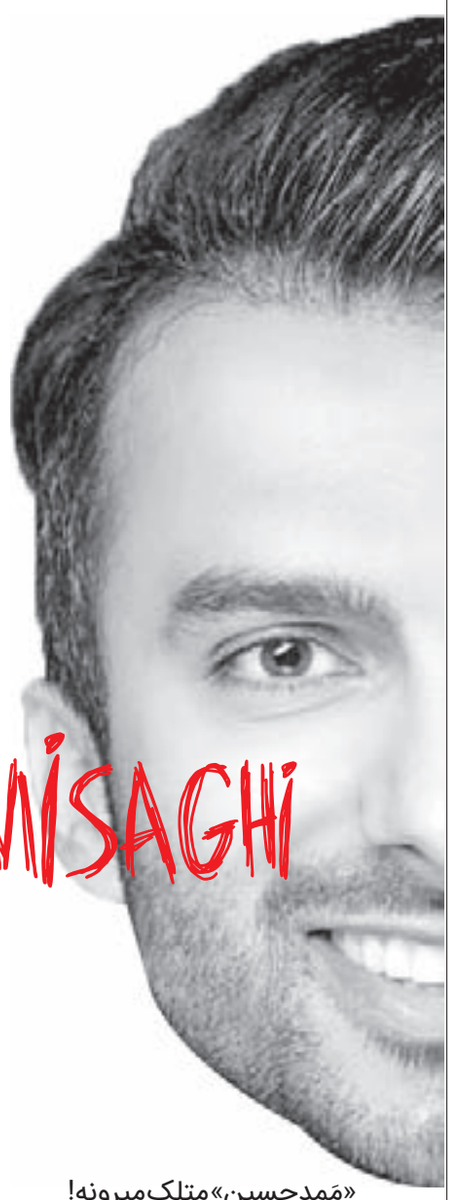

«مَمدحسین» متلک‌مِپرونه!

ای روزا که پیچ تلویزیون رِه وا مُکُنی، لاکردار مگه: «باز آمد بوی ماه مدرسه...» جانِ مُشتبا ایقَذه دلّم آشوب مِره که گلاب به روتا دَس به آب لازم مُرُم. اینجه ره ول مَدی و مِری اونجه تو اینستا، اونجه یَم واز همه یا دِرَن از خوشحالی جُل جُل مُکُنَن که خدا ره شکر دگه نَمیخه بِرَن مدرسه، یا عکس بچه خُردوشا ره مَذرَن که دره مره مدرسه. مُو نمِدنُم بچه مدرسگی مدرسه نره، مُو مخوام بُرُم؟ به یَگ دوره‌ای رسیدم که همه چی وَرچُپه رفته. یَگ زمانی سر ما ره شیره مَمالیدَن و چاخانما مکردَن و مُگُفتَن: «چوب معلم گُله، هر کی نخوره خُله!» و مایَم ساده، فک مکَردم بایَس بُخورم. حالا دگه بچه ها ایجور نیستن و یَگ گودزیلاهایی رِفتَن و معلَم ره مُشورَن و رو طناب پهن مُکُنن که خشک بره.

اَنا، یَگ نمونه‌اش همی «مَمدحسین میثاقی». یَگ زمانی خودشه هلاک مکرد که تو برنامه نود، یَگ گزارشی، آیتم خُنکی، چیزی بِدِش بِدَن اجرا کنه. حالا دگه نمک مُخوره و نمَکدون مِشکنه و رو آنتن زنده به دِداش گُلُم، «عادل فَردوسی پور» مَتَلَک مِپرونه و مگه: «تو این سال ها عادت کردم که همش تو حاشیه بِرم و هر وقت مخم درباره کارشناسی حرف بزنم، مگم یَگ برنامه کارشناسی بایس باشه، ولی مِپیچونَم و اَو برنامه ره نمِدرم.»

مُو نَمَخوام بگم عادل ایجور نمکَرد، یَگ جوری با کله مِرَفت تو حاشیه که دگه نمُشُد درش بیارن، ولی یَگ جوری کله‌وَنگ فدراسیون و مسئولا مِشُد که شب سه شنبه، تو هفت تا اِشکاف قایم مِرَفتَن که تلفنشا زنگ نخوره! حالا که نیستگ و تو تلویزیون آب دره سربالا مره، دگه قرار نشُد که قورباغه یَم هفت تیر کش بره! دِداش گُلُم، شما دِرِن ایجور مِگن، ولی اگه عادل برنامه نود ره ایجور درست نمکرد و کار یادتا نمداد که ما هنوز داشتم شبکه یک همی برنامه ورزش و مردم ره نگا مکَردم. شمایم تو میلان داشتن با لاستیک اردبازی مَکردن!

هزارتو

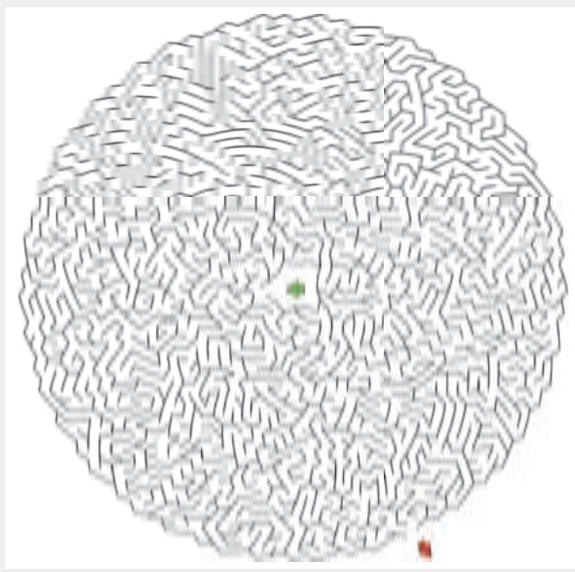

سودوکو پازلی

قوانین سودوکوی پازلی درست مثل سودوکوی معمولی است؛ با این تفاوت که جدول سودوکوی معمولی از ۹ مربع کوچک ساخته می‌شود ولی در سودوکوی پازلی این مربع‌ها به اشکال نامنظمی تغییر شکل داده‌اند. شما باید طوری اعداد یک تا ۹ را در جدول قرار دهید که در هر ستون، ردیف و هر ناحیه (که با خطوط پررنگ مشخص شده است) اعداد تکراری قرار نگیرد.

شماره ۴۹

		۲	۷					
۹					۸			
			۸	۹				
				۴			۱	۵
۷		۴				۲		۸
۱	۷			۲				
				۸	۴			
			۳					۲
					۶	۴		

پاسخ شماره ۴۹

با هم بشنویم؛ فیالت راحت کی خونه؟ مهراد هم ترانه و موزیکش از کیه؟ خود مهراد هم مس وحالش چیه؟ آروم و احساسی، عاشقانه